Număr special de Crăciun

Anul II Nr. 551 Exemplarul 1000 lei Marţi 24 Decembrie 1946

SPORTUL popular

Telefoane : Redacţia 4.07.48, Tipografia 4.84.48
Redacţia şi Ad-ţia Domniţa Anastasia 6, Bucureşti

La acest număr colaborează:
A. Achile, Cl. Baciu, V. Bănciulescu, Radu Beligan, Dodo Berechet, V. Economu, M. Epuran, E. Horn, Virgil Ioan, Gh. Lichiardopol, Al. Maziiu, Ion Moina, C. Naghi, Aurel Neagu, V. Penescu, P. Răzuş, Rik, Gh. Russu, S. Samarian, I. Şeinescu, M. Şeptilici, P. Steinbach, I. Stoica, R. Villara şi E. Voinescu.

Gânduri de Crăciun

de GH. LICHIARDOPOL
Secretar General Adjunct al Organizaţiei Sportului Popular

25 Decembrie, sfârşit de an

Poate nu este singurul motiv pentru care ne-am obişnuit ca de Crăciun să gândim la ce am făcut, la ce am reuşit să realizăm din planurile proectate cu un an în urmă, să tragem concluzii şi învăţăminte pentru viitor. Prima zăpadă, vacanţa, momente de întreruperea activităţii zilnice, face din sărbătorile Crăciunului un prilej de meditare pentru fiecare dintre noi.

Şi noi sportivii nu vom putea petrece Crăciunul fără a ne gândi la ceeace ne este drag, la ceeace ne-a preocupat în tot cursul anului, la mişcarea noastră sportivă.

In pragul noului an putem privi cu mulţumire activitatea depusă, putem păşi cu încredere în viitor.

Suntem satisfăcuţi cu ceeace am realizat în 1946, fiindcă, dacă plasăm mişcarea noastră sportivă în ansamblul condiţiunilor în care s'a aflat ţara noastră, putem afirma că multe lucruri pozitive s'au făcut.

Am avut o activitate rodnică internă, viaţa sportivă—întreruptă de un războiu început peste voinţa poporului, dar îndreptat la 23 August 1944 prin voinţa poporului pe calea justă a adevăratelor noastre interese—şi-a reluat cursul ei normal. Aceasta nu este puţin lucru dacă ne gândim la greiele condiţiuni materiale prin care trecem, la cei 2 ani de secetă, cari au afectat situaţia noastră economică.

Pe de altă parte urmele războiului se resimt şi în sport. Avem stadioane şi instalaţiuni sportive distruse, cadrele tehnice împuţinate.

Desigur, multe nevoi de mare importanţă pentru sportul nostru nu au putut fi încă rezolvate, multe proecte au rămas neconcretizate. O muncă fără odihnă ne aşteaptă pentru a realiza afirmarea posibilităţilor sportive cu care este înzestrat poporul nostru, pentru a lărgi cadrul de practicare a sportului în ţara noastră la totalitatea tineretului din România.

Pe plan internaţional am avut în 1946 o activitate ne-mai-întâlnită în trecut ca amploare şi conţinut.

Am reuşit a dirija sportul spre adevărata sa menire: aceea de port-stindard al păcii şi prieteniei între popoare.

Condiţiuni materiale concrete ne sunt azi favorabile.

Avem o mişcare sportivă a cărei formă organizatorică este dintre cele mai judicioase şi care este luată de exemplu în multe ţări.

Avem, prin hotăririle celei de a treia Conferinţe Sportive Balcanice, un program de întâlniri internaţionale care va satisface atât necesităţile spectacolului cât şi cele tehnice.

Avem sprijinul sportivilor din ţările vecine şi prietene.

Avem ajutorul Guvernului, exponentul unui parlament în care pentru prima oară în istoria ţării noastre un deputat, Dl. Gh. Vasilichi, a ridicat şi susţinut interesele sportului din România.

Dar mai este nevoie de un factor important pentru deplină reuşită:

acela al contribuţiei pe care fiecare dintre noi, ca individ, trebue să o dea acolo unde este locul său în sport, în câmpul său de activitate.

De acest Crăciun 1946, ne gândim la ceeace aşteaptă mişcarea sportivă dela fiecare sportiv.

Nu vom putea servi cu adevărat sportul din România dacă anumite mentalităţi înguste nu vor dispare, dacă grupările nu vor reuşi a elimina ambiţiile lor mici de club, dacă nu vor reuşi să subordoneze interesele lor, egoiste, intereselor generale ale sportului nostru. Prea multă pasiune se depune uneori pentru obţinerea unor avantagii personale de club şi prea deseori această pasiune înăbuşe orice spirit de obiectivitate şi chiar de probitate sportivă. Dragostea de club este un sentiment ce trebuie susţinut şi încurajat. El crează cinstea sportivă, fidetilitatea. Dar el nu trebuie să întunece dragostea de ceeace este sport naţional.

Un club are un rol important social, ca factor educativ al tineretului şi nu toate cluburile noastre sportive sunt conştiente de această sarcină ce le revine. Un club nu se poate rezuma la o activitate ce dă posibilitate tinerilor de a practica sporturile; el trebuie să-şi achite o obligaţie faţă de societatea care-i permite şi asigură existenţa, care i-a încredinţat un material uman preţios. El trebuie să deschidă ochii tineretului asupra eforturilor pe care România le depune pentru reconstrucţie, pentru democratizare, pentru un progres în toate domeniile. Clubul trebuie să arate tuturor sportivilor săi adevărata imagine a României de azi, a oamenilor muncii. Numai astfel sportul nu se va rupe de preocupările generale ale ţării.

Sportul în regim democratic este un drept al fiecărui tânăr. Dar prin însăşi practicarea acestui drept orice tânăr contractează o datorie faţă de societate şi el nu trebuie să uite că, dacă în orele libere are posibilitatea de a face sport, aceasta se datoreşte efortului comun al întregii colectivităţi naţionale, care asigură desvoltarea ţării. El nu va avea o concepţie justă despre sport decât atunci când va înţelege sportul ca pus în slujba poporului. Şi trebuie să ajungem acolo, ca fiecare tânăr, când este pe terenul de sport, să fie preocupat de ceeace face el util pentru ţară, în activitatea sa sportivă. Numai atunci un tânăr va fi cu adevărat sportiv când prin purtarea sa va fi un exemplu sănătos pentru masse, când va activa nu din porniri egoiste sau vanitoase, când va face să profite

(Continuare în pag. 2-a)

Perspectivele internaţionale ale foot-ballului românesc

de dr. VIRGIL ECONOMU
Preşedintele F.R.F.A.

Footballul românesc a avut un an greu. Dacă n'a reuşit să-şi realizeze integral intenţiile, cauzele sunt multiple. In acest sector, ca în atâtea altele, el a avut de luptat cu o moştenire grea, în care lestul unei activităţi trecute grefa aproape determinant o activitate cu rezultate pozitive imediate.

Noi credem totuşi că un început a fost făcut, poate chiar mai mult decât un început. Iar cele câteva înjghebări iniţiate şi create de Federaţia Română de Football, prea cunoscute pentru a-şi mai revendica meritul unor reveniri, poartă în ele germenul eficace al unor stări pe cari le dorim permanente pentru viitorul footballului românesc.

Intr'un singur domeniu România n'a avut prea multe prilejuri să-şi afirme şi să-şi verifice potenţialul ei: în domeniul internaţional. Matchul cu Franţa a fost o plimbare pentru reprezentanţii noştri, iar participarea la Balcaniada dela Tirana — în ciuda unei strălucite victorii obţinută asupra Jugoslaviei — s'a desfăşurat în condiţiuni prea vitrege pentru jucătorii români, pentruca randamentul lor să fie maxim şi real.

Relaţiunile interioare sunt absolut necesare într'o existenţă sportivă. Atât din punct de vedere technic cât şi din punct de vedere propangandistic, aceste relaţiuni au o influenţă covârşitoare, determinând în chip hotărîtor configuraţia şi structura sportivă.

Organizaţia Sportului Popular, prezentă oricând şi oriunde nevoile vitale ale Sportului românesc îi reclamă intervenţia, a reuşit să elimine într'o foarte mare măsură impresia de paupertate care domina calendarul nostru internaţional.

Pentru anul 1947 au fost programate — printre altele — două întâlniri: cu Ungaria şi cu Jugoslavia. A treia—cu Cehoslovacia se află în stadiul probabilităţii şi nu putem trage încă nici o concluzie definitivă.

Pentru veleităţile şi tradiţia soccerului nostru, disputele cu Ungaria şi Jugoslavia închid în ele toată esenţa aspiraţiilor şi ambiţiilor noastre.

Ele stau pe o linie care a început cu mulţi ani în urmă, linie care a însemnat totdeauna suprema noastră verificare. Aceste două ţări vecine cotează astăzi foarte sus la bursa footballu-lui internaţional. Răsunătoarea victorie obţinută în cursul acestei luni de prietenii noştri belgrădeni asupra nu-mai-puţin prietenilor noştri parizieni confirmă marea valoare a soccerului jugoslav. Prin prizma victoriei pe care noi am obţinut-o în capitala Albaniei, matchul din Septembrie 1947 capătă un caracter de interes maxim.

Dualitatea dintre football-ul maghiar şi cel român e prea cunoscută pentru a mai fi amintită. Ea a constituit totdeauna „punctul tare" al calendarului nostru internaţional. Aspectele technice şi psihologice îi vor conferi şi de data aceasta primatul unei spectaculozităţi inegalabile.

Cele două întâlniri de mai sus vor fi încadrate de altele cari — dacă nu au o rezonanţă egală — sunt însă extrem de importante pentru poziţia football-ului românesc.

Aşa, bunăoară, în cadrul Cupei Balcanice, în afară de matchul cu Jugoslavia, vom mai juca împotriva Bulgariei, la Sofia şi contra Albaniei, la Tirana. In spaţiul limitat al unui articol nu putem desprinde toată importanţa care o merită pentru noi aceste întâlniri. Ea este însă, extrem de mare şi faptul acesta trebuie reţinut.

Deasemeni, Capitala va viziona tot în cursul anului viitor întâlnirea reprezentativei Bucureştiului cu cele ale Varşoviei şi Sofiei.

Nu este un calendar internaţional de neglijat. El va putea satisface, dacă nu într'o măsură completă dar într'una foarte mare, gustul din ce în ce mai desvoltat

(Continuare în pag. 2-a)

Sportul de masse, adevăratul sport

de DODO BERECHET

Se dovedeşte tot mai mult că difuzarea sportului în massele largi ale poporului este un factor de progres, cu consecinţe în toate domeniile de activitate ale unei ţări.

Pentru a demonstra aceasta, nu este nevoie să ne gândim la anticii Greci şi Romani, cari după câte ştim au acordat o importanţă deosebită corelaţiei dintre perfecţia fizică a corpului şi desvoltarea spirituală.

Chiar războiul recent a dovedit că tehnica, oricât ar fi de perfecţionată, mai are nevoie de o condiţie „sine qua non" şi anume aceea de a exista o perfectă armonie între psihic şi fizic.

In calea spinoasă pe care o urmărim cu toţii spre o epocă de pace definitivă, constatăm că munca intelectuală, dar mai ales cea fizică, tind să devină factori de valoare şi apreciere umană.

Observăm totuşi o nuanţă din ce în ce mai accentuată către maşinism şi automatizare, cari cu timpul vor suplini definitiv efortul fizic.

Pentru a restabili însă complexul de activitate a fiinţei umane, care este socotit ceva organic şi necesar, va fi nevoie de un efort fizic ce se va desfăşura de data aceasta în condiţiuni mai plăcute şi se va executa în mod voluntar, prin sport.

Deoarece la noi necesitatea activităţii sportive s'a resimţit destul de târziu, sarcina difuzării sportului „în masse" este încă o problemă de actualitate şi, pentru a o putea desăvârşi, este necesară o acţiune de un permanent efort.

Lipsurile de tot felul — terenuri echipament, instructori şi multe altele — apar la fiece moment în chip de mari ecuaţii, cari urmează încă a fi rezolvate.

In această direcţie, Organizaţia Sportului Popular depune toate sforţările şi acordă totul ce-i stă la îndemână pentru ca lozinca „toate sporturile pentru popor" să devină o realitate.

Desvoltarea caracterului şi a personalităţii umane, urmărită prin sport, trebuie să preocupe în egală măsură atât Statul cât şi diverse asociaţiuni sportive, a căror activitate este coordonată de forul suprem al sportului românesc.

Prin difuzarea sportului „în massă", deşi se urmăreşte o propagare în adâncime, rezultatele vor fi excelente şi pe plan internaţional, din toate punctele de vedere.

Statul, care reprezintă iniţiativa publică, precum şi multiplele asociaţiuni sportive din ţară, reprezentante ale iniţiativei particulare, au ingrata misiune de a realiza idealul, sintetizat de Romani prin splendidul dicton: „mens sana in

(Continuare în pag. 2-a)

„Sport popular"

de MIRCEA ŞEPTILICI

In asfaltul din faţa casei este o gaură mare, lungă, lată şi veche, rămasă dela bombardamente. Cazanele cu smoală, cari cârpesc străzile vara, n'au ajuns până la noi.

Bineînţeles că înainte de gerul, care ne-a îngheţat pe toţi, groapa era plină cu apă; iar acum e devenit o suprafaţă lucie, sticloasă, de care-şi tocesc pingelele toţi copiii mahalalei, dându-se pe ghiaţă toată după amiaza, până târziu, spre seară.

(Vă mărturisesc, că, seara, când mă întorc dela teatru, fac câţiva paşi de fugă şi apoi îmi dau drumul de câteva ori la rând pe ghiaţa minunată din faţa casei).

Mă gândesc la toţi copiii din toate timpurile şi din toată lumea care s'au dat şi se dau pe ghiaţă şi îmi dau seama că acesta este unul din primele şi —poate — cel mai popular sport din lume. „Sportul popular"...?! „sportul" nu poate şi nici n'a fost vreodată decât „popular".

Foot-ball joacă echipele cari dispută campionatul Europei, — de pildă — şi tot foot-ball joacă şi cei şase copii cari la colţul străzii târşesc prin praf şi pietriş o biată minge de cârpă.

Johnny Weismueller înoată în cel mai clasic stil de crawl, dar nu e cu nimic mai sportiv — vă rog să mă credeţi — decât băiatul care a învăţat singur să înoate, Dumnezeu ştie cum şi în ce stil, în apa tăioasă a Trotuşului...

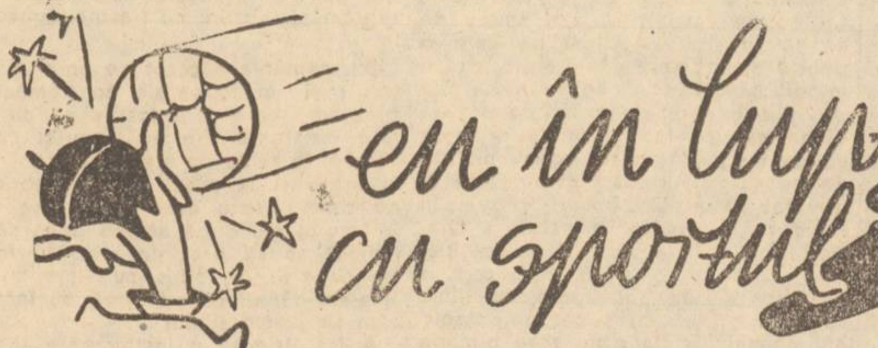
Şi atunci, de unde începe şi unde se termină noţiunea care ne-a mirat mai sus... „sportul popular"?

Cred că „sportul" va deveni într'adevăr „popular" în ziua în care copiii cari se dădeau pe ghiaţă în faţa casei vor avea patine şi ore speciale de patinaj, la patinoarul şcoalei primare, al gimnaziului sau liceului unde

învaţă. Când fiecare şcoală va avea bazinul ei de înot, terenul ei de volley-ball şi basket, de tennis, micul ei parc de atletism, colonia ei de vară şi de iarnă. Am vedea, atunci, ameliorate toate timpurile recordurilor noastre şi am înţelege că „sport popular" înseamnă posibilitatea de a face sport în condiţiile cele mai bune, pentru toţi copiii săraci şi mulţi cari îmbătrânesc fără să fi avut vreodată o pereche de patine, o minge de foot-ball sau, ceeace înseamnă într'adevăr un vis de neîmplinit, o bicicletă...

Către aceşti copii, pe care-i cunoaştem bine de tot, pentrucă şi noi am fost la fel ca ei, trebue să se îndrepte gândul, proectele şi realizările celor cari conduc destinele sportului.

de RADU BELIGAN

Tentativele mele de a intra în rândurile atât de ispititoare ale sportivilor datează din fragedă copilărie, dar au eşuat întotdeauna în chip tragi-comic. Sportul e o femeie după care am suspinat toată viaţa, fără să obţin graţia unui surâs amabil. Am fost întotdeauna tratat cu indiferenţă. Şi martor mi-e Cerul că am făcut toate eforturile ca s'o cuceresc.

Am început-o, ca bun român ce sunt, cu sporturi naţionale: capra, ţurca şi oina. Pe platoul rezervat manifestărilor sportive al Liceului Internat din Iaşi, practicam convins aceste nobile îndeletniciri, însă atât de mediocru, încât n'am reuşit niciodată, şi regretul acesta mă urmăreşte şi astăzi, să fac parte din „reprezentativa clasei" la oină. Intr'adevăr, echipele „amicale" care aveau ghinionul să mă adopte, îşi semnau sentinţa din clipa în care băiatul sfrijit pe numele de catalog Beligan N. Radu intra în primul careu al adversarilor. Cea dintâi minge aruncată mă ţintea drept în frunte, fapt care mă făcea să cuget amar asupra inutilităţii capului în asemenea cazuri.

Curând am renunţat la veleităţile „oiniste" şi m'a cuprins brusc o mare pasiune de — închipuiţi-vă ! — box ! O pasiune pur platonică însă. Urmăream toate matchurile de pe glob, cunoşteam palmaresul tuturor boxeurilor celebri, îmi cumpărasem chiar şi o cărţulie cu regulile boxului. Când a fost însă să pun în practică cele învăţate în faţa colegului meu Tărăbuţă Vasile, a fost o zi de tristă amintire. Primul round a durat două secunde, după spusele martorilor, căci eu nu mai ştiu ce s'a petrecut cu mine...

Pe vremea aceea citeam pe sub bancă „Medelenii" şi Ionel Teodoreanu era idolul nostru, mai cu seamă că fusese şi elev al „Internatului". Marele romancier era un patineur de mare clasă şi — bineînţeles, — dorinţa mea de a mă lipi de un sport, conjugată cu admiraţia pentru Teodoreanu, m'au făcut să mă trezesc într'o bună zi cu bocancii încinşi în patine, călcând cu mii de precauţiuni pe lacul îngheţat din spatele Palatului Administrativ. Numai Ştefan cel Mare, care străjuieşte intrarea frumoasei clădiri, n'a râs de mine în dimineaţa aceea nefastă. Tot ce pot să spun e că n'am reuşit nici un fragment de secundă să stau în poziţie verticală...

E lesne de înţeles că aceste eşecuri îmi dădeau mari complexe de inferioritate. Martoră mi-e sala de gimnastică, în care pătrundeam pe furiş, când nu era nimeni, şi transpiram căutând să mă caţăr pe „frânghie" sau să „lucrez" la paralele. Şi totuşi... singurul 3 pe care l-am luat în opt ani de liceu, a fost la „Educaţia Fizică".

Dar n'am disperat. Mi-am cumpărat un tricou şi făceam în fiecare dimineaţă gimnastică suedeză. Cu asta cel puţin nu riscam nimic.

Vă amintiţi desigur că, pe vremea aceea, fabricile concurente „Schmoll" şi „Gladys" stârniseră o adevărată revoluţie printre copii. Cine reuşea să strângă un anumit număr de foiţe de tablă care se aflau la deschizătoarea „patent" a cutiei de cremă de ghete, obţinea o minge de foot-ball. Ba, dacă numărul foiţelor era mare, premiul conţinea şi un echipament pentru o întreagă echipă.

In „vacanţa cea mare", târguşorul nostru şi-a împărţit copiii în două grupuri, între care se stârnise o rivalitate cum numai în Shakespeare se mai poate vedea. Erau partizanii lui „Schmoll", — între cari mă număram şi eu, — şi grupul „Gladys", prezidat de marele meu rival într'ale sportului Piţă Boamfă, băiatul brutarului.

Cum am reuşit noi să consumăm cutiile de cremă cerute de concurs, e un capitol eroic. Ne-am pus cu îndârjire să lustruim tot ce exista ca încălţăminte în casă, şi încă de câte două ori pe zi, de se minuna biata mama cum ne-a apucat această subită aplicaţie pentru curăţenie.

Insfârşit, ziua cea mare a sosit, premiile au fost înmânate şi cele două echipe s'au aliniat pe terenul improvizat ad-hoc în spatele gării (au fost necesare multe pertractări cu Piţă Boamfă până să-l conving să vină în „fieful" nostru), — gata să apărăm cu înverşunare gloria celor două fabrici concurente.

„Match"-ul a început în încurajă-

(Continuare în pag. 2-a)

STADION MUNŢI PRIETENI

de ION MOINA

Ultimele raze roşiatice ale soarelui, care apunea în dosul Munţilor Retezat, făceau să strălucească în bătaia lor pleşuvul trident Parâng-Cârja-Mândra, în timp ce-mi îndreptam paşii, agale, dinspre stadionul Petroşani spre şcoala de sbor fără motor, venind dela antrenamentul ce-l făcusem în vederea concursurilor dela Predeal. Şi gândurile hoinare călătoreau de mult către micuţul stadion V. M., purtând cu ele fiori de emoţii, speranţe, planuri...

Bagaje fugar făcute, aşa cum îi şade bine sprinteurului, un mixtum-compozitum de rufe, cărţi, ziare sportive, articole de toaletă aruncate într'un bătrân geamantan ce poartă încă pe el urmele lui King George Hotel, Athena, ale lui Blaha Hotel, Bratislava, şi iată-mă pornind să iau startul pentru a 8-a oară în cadrul concursurilor naţionale dela Predeal.

Un grup de colegi instructori A. N. E. F.-işti şi de elevi sburători, mă însoţesc sgomotos la gară, cântându-mi o melodie improvizată, din care-am reţinut ceva în legătură cu multe campionate şi cu un „10" 3/10.

Călătorii mă privesc curioşi miraţi... Semnalul plecării străbate liniştea serii, împins din versant în versant de munte, repetându-se tot mai slab şi mai îndepărtat, până ce ultimul ecou se pierde agonic, undeva, înspre Lupeni...

Concursul dela Predeal este întotdeauna ceva nou, o avalanşe de senzaţii pe care repetarea de fiecare an nu le poate slăbi, cu care nu pot să mă obişnuiesc, senzaţii care mă încearcă şi-acum ca şi odinioară când, copil sfios, debutam pe acest stadion,

tot într'o însorită zi de August. Simt bucuria şi fiorii Predealului, indiferent dacă voiu câştiga cu un metru sau cu 10, dacă Zenide sau Lupşa sunt în formă, sau nu, dacă din tribuna înţesată de lume mă urmăresc doi ochi negri, a căror imagine mi-apare surprinzător de clară în timp ce îmi pun trainingul, aşezat jos pe verdele gazon...

Şi, ca un făcut, de câţiva ani, pioi bucluca şe, versiuni discret şoptite la ureche, despre adversari, vin să-mi adauge la emoţia Predealului şi emoţia concursului în sine, emoţie devenită tradiţie, ca şi concursurile...

Vocea cunoscută a lui Andrei Şimu anunţă pregătirea pentru prima probă...

Inainte de a începe încălzirea, mai arunc o privire generală asupra tribunelor, stadionului. Acelaşi aspect de tot deauna, acelaşi freamăt, aproape al aceloraşi îndrăgostiţi de atletism, de pe băncile tribunei, acelaşi mozaic de culori... Incep încălzirea, mai răspund unei chemări din tribună, mai fug o tumantă şi iată-mă la start, unde aud spus fără nici o modulaţie mult aşteptatul „pe locuri". Las trainingul jos, cem muschii gambei şi coapselor, respir adânc şi mă aşez în gropi.

In timp ce piciorul din spate se mişcă nervos, căutându-şi o cât mai bună aranjare în groapă, privirea a pornit în urmărirea liniilor drepte şi albe care-mi limitează culoarul, oprindu-se departe în fund, pe panta de sky de pe Clăbucet, şi fără să vreau

(Continuare în pag. 2-a)